

BIBLIOGRAF JANKO ŠLEBINGER (1876-1951)

Gregor Kocijan

Oddano: 24.04.2001 – Sprejeto: 15.05.2001

UDK 01(497.4) : 929 Šlebinger J.
Izvirni znanstveni članek

Izvleček

Dr. Janko Šlebinger je eden najpomembnejših slovenskih bibliografov, ki je v svojem štiridesetletnem delovanju sestavil veliko najrazličnejših bibliografij: od (tekočih) splošnih in strokovnih do osebnih. Ob Simoniču je konstituiral slovensko bibliografijo in ustvaril podlago za nagel napredek te stroke po drugi svetovni vojni. Bil je ustvarjalec sodobne slovenske bibliografije; z njim smo Slovenci dobili strokovnjaka-bibliografa, ki je v polni meri ujel sodobne bibliografske tokove v svetu in postavil temelje za sistematično in vsestransko delo na bibliografskem področju. Najpomembnejši njegovi deli sta *Slovenska bibliografija za l. 1907-1912* (1913) in *Slovenski časniki in časopisi 1797-1936* (1937). Prispevek podrobneje razčlenjuje Šlebingerjeve bibliografije od začetnih objav do zadnjih del; predstavi jih kronološko in obenem po posameznih vrstah. Pri tem opozarja na novosti in posebnosti, ki jih je vpeljal naš bibliograf, in seveda tudi na pomanjkljivosti.

Ključne besede: Šlebinger Janko, bibliografi, slovenska nacionalna bibliografija, bibliografija

UDC 01(497.4) : 929 Šlebinger J.
Original scientific article

Abstract

Dr. Janko Šlebinger is one of the most important Slovene bibliographers. During his forty years of active work, he has written numerous bibliographies: from (current) general and subject bibliographies to author bibliographies. He constituted the Slovene bibliography together with Simonič and therefore established conditions for rapid a development of the field after World War II. He was the creator of the modern Slovene bibliography, an expert bibliographer who was in line with bibliographical trends throughout the world and as such laid foundations for systematic and versatile activities in the field of bibliography writing. His most important works are the *Slovene Bibliography 1907-1912* (1913) and *Slovene Journals and Newspapers 1797-1936* (1937). The paper presents an assessment of Šlebinger's bibliographies from early to final works. These works are presented in chronological and subject order. Innovations and specialities introduced by Šlebinger as well as some deficiencies are emphasised.

Key words: Šlebinger Janko, bibliographers, bibliography, Slovenian bibliography

KOCIJAN, Gregor: Janko Šlebinger, the Slovene bibliographer. Knjižnica, Ljubljana, 45(2001)1-2, xx-xx

1 Uvodna informacija

V pričujočem razpravljanju bomo dr. Janka Šlebingerja* obravnavali kot bibliografa in zato pustili ob strani vse drugo njegovo strokovno-znanstveno delo. Mislimo na poročila in ocene v revialnem tisku, literarnozgodovinske razprave, leksikalne prispevke in nekrologe, urednikovanje itd. Poročila - ocene o leposlovnih in strokovnih delih ter periodiki je začel objavljati že leta 1897 (v zagrebški *Novi nadi*) in se s tem ukvarjal do leta 1918 (poročilo iz leta 1922 je izjema; objavljaj je v Ljubljanskem zvonu, razen enkrat v Slovanu), zlasti pogosto v letih, ko je urejal Ljubljanski zvon. To njegovo pisanje je bilo stvarno in kritično, opazno je težil k čim večji objektivnosti. Občasno so ga zanimala nekatera literarnozgodovinska vprašanja, ki jim je posvetil krajše ali daljše razprave, npr. *Prešeren med Slovani* (1900), *Dobrovský in Slovenci* (1904), *Četrty zvezek Devovih "Pisanic"* (1905), *"Pisanice", prvi slovenski pesniški almanah* (1906), *O. Ivan Krstnik od Sv. Križa, slovenski propovednik* (1909), *Dr. Janez Mencinger* (1912), *S. Gregorčič v prevodih* (1916), *Iz literarnega življenja v Ljubljani leta 1840* (1934), *Aškerčev prvi spor z lavantinskim ordinariatom* (1935) itd. Objavil je (največ v LZ, nekaj tudi v Carnioli in drugod) izjemno veliko nekrologov (manj jubilejnih člankov), zlasti med urejevanjem Ljubljanskega zvona, npr. Antonu Medvedu, Igu Kašu, Josipu Apihu, Ivanu Groharju, Josipu Vošnjaku, Antonu Aškercu, Josipu Premku, Luki Pintarju, Rajku Perušku, Antonu Kodru in mnogim drugim. Ko je začel izhajati Slovenski biografski leksikon (1925), je postal eden najbolj vnetih sodelavcev in od leta 1925 do 1949 (7. zvezek) objavil 222 gesel (souredil je prve tri zvezke). Leta 1911 je dal tiskati *Abecedar za 'Jugoslovansko enciklopedijo' (oddelek: slovenska književnost)*; podoben geslovni katalog je pripravil (skupaj z Izidorjem Cankarjem) tudi za Slovenski biografski leksikon: *Seznam imen za slovenski biografski leksikon*, 1922 (prim. Rupel, 1952: 111-124; Munda, 1999: 62).

*

Janko Šlebinger (Ledinek pri Sv. Ani na Kremberku, 19. okt. 1876 - Gornja Radgona, 3. feb. 1951) je po osnovni šoli v Zg. Ščavnici obiskoval klasično gimnazijo v Mariboru (1890-1898), po maturi je bil leto dni v bogoslovju, nato je študiral slavistiko in germanistiko na Dunaju. Kot srednješolski profesor je poučeval slovenščino in nemščino v Ljubljani (1903-1906), Novem mestu (1906-1909) in spet v Ljubljani (1909-1925). Dec. 1925 je nastopil bibliotekarsko službo v Državni biblioteki, kjer je bil od jan. 1927 do jeseni 1946 (do upokojitve) njen ravnatelj (od 1938 se je imenovala Univerzitetna biblioteka, od 1945 Narodna in univerzitetna knjižnica). Zadnja leta svojega življenja je preživel v Gornji Radgoni. Bil je izvoljen za dopisnega člana SAZU (prim. Kidrič, 1927: 245; Rupel, 1952: 101; Logar, 1971: 655; Munda, 1999: 62; Berčič, 2000: 174-176).

Posebno pozornost zasluži Šlebingerjevo uredniško delo. V prvi vrsti je treba omenjati Ljubljanski zvon 1910-1916. Nadaljeval je Aškerčevo in Zbašnikovo umirjeno urejevalno politiko in za sodelavce pridobil vrsto že uveljavljenih in mlajših literarnih ustvarjalcev. To je bil čas moderne, obenem pa ne smemo pozabiti, da je revijo urejal v vihri prve svetovne vojne. Med pesniki so pogosteje objavljali Oton Župančič, Fran in Ivan Albreht, Anton Debeljak, Vojeslav Mole, Janko Glazer, Cvetko Golar, Andrej Budal, Radivoj Peterlin-Petruška, Pavel Golia, Igo Gruden idr.; od pripovednikov je kar precej objavil Ivan Cankar, bolj ali manj pogosto so se oglašali Milan Pugelj (velikokrat), Fran Milčinski, Josip Kostanjevec, Ivan Pucelj, Ivo Šorli, Ksaver Meško, Rado Murnik, Ivan Lah, C. Golar, od mlajših A. Budal, Josip Premk, Srečko Brodar, F. Albreht, Marija Kmet, brata Kozaka, Lovro Kuhar idr. Dramatika dotlej v LZ ni bila pogosto objavljena in enako velja za leta Šlebingerjevega urednikovanja, izjema je bila Lojza Kraigherja "*burka v enem dejanju*" *Pusta noč*. Urednik je veliko pozornosti posvečal strokovnemu in kritičnemu pisanju (prim. Munda, 1992: 261-262; Kodela, Munda, Rupel, 1962: 11-66; Pogačnik, 1966: 324). Urejanje treh številk Naše knjige (1917), priloge Ljubljanskega zvona, ni bilo obsežno in se je hitro končalo, zato pa je več znanja, časa in moči zahtevalo urejanje *Frana Maslja-Podlimbarskega zbranih spisov I, II, IV* (1923-1931), *Izbranih spisov* Hinka Dolenca (1921) in *Albuma slovenskih književnikov* (1928; slikovnemu gradivu je dodal *Abecedno kazalo z biografskimi in literarnimi pojasnili*). Kot urednik je sodeloval pri izdaji posameznih leposlovnih del: Cankar *Moje življenje* (1920), Kaš *Dalmatinske povesti* (1920), *Stare Lisjakova hči* (1920), Stritar *Sódnikovi* (1921), Linhart *Županova Micka, Veseli dan ali Matiček se ženi* (1923, priredba).

Ne bi bilo prav, če ne bi omenjali tudi Šlebingerjevega "konjička", ki si ga je omislil kot germanist: mislimo na njegovo pripravljanje in izdajanje priročnikov za učenje nemščine. Tako so leta 1913 izšle tri knjige: *Nemščina brez učitelja I. in II. del ter Slovarček nemškega in slovenskega jezika*. Sledilo je nekaj ponatisov prvih dveh knjig (prim. Rupel, 1952: 118-120, 124).

2 Bibliografski začetki in skrb za tekočo splošno slovensko bibliografijo

Šlebinger je kot študent sodeloval pri Oblakovi bibliografiji, ki je pod naslovom *Bibliografija Oblakovih spisov* izšla v Matije Murka monografiji *Dr. Vatroslav Oblak* (Knezova knjižnica, 1899). Videti je, da se je že ob Peruškovem in Glaserjevem sestavljanju *Bibliografije slovenske* (prvi za leta 1893-1898, drugi 1899-1901) odločil, da se bo ukvarjal s tem delom. Znanilki, da se bo resno lotil slovenske bibliografije, sta bili objavi bibliografskih pregledov izdaj s področja slovenskih domoznanskih ved (jezikoslovja, slovstvene vede, zgodovine, narodopisja) v praškem Vistníku slovanské filologie a starožitností (1902, *Bibliografie za rok*

1901) in v sanktpeterburški publikaciji *Sistematičeskij ukazatel' trudov po jazykoznaniju, literaturi, etnografiji i istorii* (1903, *Slavjanovidinje v 1901 godu*; sodeloval). Z letom 1903 pa je že nastopil (kot Glaserjev naslednik) s *Slovensko bibliografijo za l. 1902* v Zborniku znanstvenih in poučnih spisov (Slovenska matica), 1903, 199-238. S prav takim naslovom, le da je menjal letnice (za l. 1903, 1904, 1905, 1906), je objavil bibliografske preglede v Zbornikih 1904 (190-234), 1905 (211-266), 1906 (173-229) in 1907 (170-233).

V uvodni besedi k bibliografiji za leto 1902 je opozoril na spremembe in dopolnitve, ki jih je vpeljal. Zapisal je: *"Da podam kolikor mogoče popolno sliko našega duševnega delovanja, sem uvrstil med knjižni pregled za l. 1902 tudi važnejše članke, vsaj one, ki zanimajo slovstvenega zgodovinarja. Po zgledu 'Vistníka slovanské filologie a starožítností' in 'Slavjanovidinija' peterburske akademije sem dodal naslovom knjig še seznam kritik in poročil, ki so pisane v slovenskem jeziku ..."* Primerjava s slovensko bibliografijo za leto 1901, ki jo je sestavil Karel Glaser, pove, da je v poglavjih napravil nekaj sprememb pri poimenovanju in razvrščanju gradiva, zlasti pri jezikoslovju in leposlovju. V naslovu prvega poglavja je vpeljal svoje poimenovanje Časniki in časopisi (prej Časopisi; zanimivo je, da je v preostalih pregledih do 1906 naslov obrnil). Jezikoslovje je ločil od Slovstvene zgodovine in dodal Življenjepise in nekrologe (delil je na slovenske in neslovenske pisatelje). Pri Glaserju je zadnje spadalo v poglavje Zgodovina, zemljepisje, življenjepisi. V nadaljnjih poglavjih je Šlebinger vpeljal izraze tehnika, kmetijstvo (namesto ratarstvo) itd. Glaser ima Leposlovje deljeno na a) Pesništvo, b) Pripovedništvo, pri Šlebingerju je to poglavje enotno, dodal pa mu je podpoglavje Leposlovje v časopisih in zbornikih: a) Izvirno b) Prevodi. Posamezna poglavja so doživljala v poznejših pregledih manjše dopolnitve ali spremembe; pomembnejša je morda ta, da je v pregledu za l. 1905 ločil jezikoslovje in slovstveno zgodovino na dve samostojni poglavji. Kot vsebinsko zanimivost naj omenimo, da je Glaser Knjige za prosti narod, koledarij itd. razvrstil v samostojno poglavje, medtem ko je Šlebinger Knjige za prosti narod (pozneje Knjige za ljudstvo) ves čas dodajal poglavju Kmetijstvo. Šlo je za poljudno pisane knjige, ki naj pomagajo preprostim ljudem k širjenju obzorja in znanja (Glaser je sem uvrstil tudi nekatera leposlovna dela, tista za preprostejšega bralca, Šlebinger jih je uvrščal med Leposlovje).

Pri bibliografskih opisih med Glaserjem in Šlebingerjem ni bistvenih razlik pri upoštevanju sestavin, nekaj jih je v razporejanju (pri časopisju več kot pri monografskih publikacijah). Najpomembnejši razliki sta v tem, da je Šlebinger opremil knjige s poročili in ocenami in da je navajal za posamezna strokovna področja (z leti jih je zajel vedno več) tudi članke, s čimer je uresničeval svoje hotenje, da bi uporabniki dobili čim popolnejšo podobo *"našega duševnega delovanja"*. Tam, kjer člankov ni navajal, je opozarjal na časopisje, ki jih vsebuje. Iz zbranega gradiva je brez posebnih težav sestavil *Bibliografie der slowenischen*

Volkskunde za čas od 1898 do 1904 in jo objavil v glasilu *Zeitschrift für österreichische Volkskunde* (1904).

Med tem, ko je delal prve korake v sistematičnem uresničevanju tekoče splošne narodne bibliografije, je svojemu tastu dr. Francu Simoniču pomagal dopolniti veliko retrospektivno bibliografijo *Slovenska bibliografija. I. del: Knjige (1550-1900) z Dodatki in popravki* na straneh 609-627. Šlebingerjevo ime v tem poglavju ni omenjeno, toda Simonič je v *Predgovoru* navedel: "Korekturo je oskrboval ves čas dr. J. Šlebinger v Ljubljani, ki je sestavil tudi 'Dostavke in popravke' na koncu knjige." *Dodatki* so sestavljeni skladno z načeli, po katerih se je ravnala preostala bibliografija. Škoda, ker Šlebinger Simoniču ni svetoval, naj bibliografiji doda imensko (avtorsko) kazalo, kar bi bistveno olajšalo iskanje zaželenih del.

Od jeseni 1906 do julija 1909 je Šlebinger služboval v Novem mestu, s tem mu je bila dostopnost do knjig in literature sploh več kot otežena. Verjetno je bil to poglavitni vzrok, da se tekoča slovenska bibliografija v Zborniku Slovenske matice ni več pojavljala (Merhar, 1964: 192-193). Šlebinger je vrzel od 1907 do 1912 pozneje zapolnil s samostojno publikacijo *Slovenska bibliografija za l. 1907-1912*, ki jo je izdala Slovenska matica z letnico 1913. Nadaljevanje je preprečila prva svetovna vojna in nasilno ustavljeno delovanje Slovenske matice (prim. Munda, 1983: 83; Logar, 1970: 214), vendar celotne palete vzrokov ne poznamo (zlasti ne Šlebingerjevih osebnih razlogov).

Avtor je v primerjavi z razporeditvijo strok v tekočih bibliografijah 1902-1906 tokrat vrstni red nekoliko spremenil in celoto razdelil na devetnajst poglavij. Zaèel je s Časniki in časopisi, nadaljeval z Zborniki (tako kot prej), potem pa s 13. mesta prenesel na 3. Leposlovje (ki ga je razdelil na: 1. Pesništvo in pripovedni spisi, 2. Spisi za mladino. Slikovnice = novost, 3. Leposlovje po časopisju in zbornikih, 4. Prevodi). Nadaljnji vrstni red: IV. Bogoslovna dela. Molitveniki; V. Državo- in pravo-znanstvo. Narodno gospodarstvo. Politika; VI. Zdravništvo; VII. Vzgojeslovje. Šolstvo; VIII. Modroslovje (zadnjima dvema je zamenjal mesti); IX. v to poglavje je s prej predzadnjega mesta prenesel Glasbo (prej Muzikalije) in Umetnost (podpoglavji: 1. Muzikalije, 2. Upodablajoča umetnost); Klasični filologiji. Jezikoslovju je namenil XIII. poglavje. Glasbi sledi X. Slovstvena zgodovina, ki je bila najprej združena z Jezikoslovjem, potem razdružena in s samostojnim poglavjem (zdaj s splošnim delom in podpoglavjem Nekrologi, življenjepisi in slovstveni podatki: a) Slovenski pisatelji, b) Neslovenski pisatelji). Tako kot prej si sledijo poglavja: XI. Zgodovina; XII. Zemljepisje (prej združena). Potopisje (novo!). Narodopisje; XIII. poglavje smo že omenjali, nato so poglavja: XIV. Prirodnoznanstvo; XV. Matematika (prej pri Prirodnoznanstvu). Tehnika; XVI. Trgovstvo. Obrt (do 1905 je bila Tehnika pri pogl. Trgovina. Obrt); XVII. Kmetijstvo. Gospodinjstvo

(dodal). Knjige za ljudstvo; XVIII. Koledarji (prej pri Kmetijstvu); XIX. Poročila. Pravila. Razno. Na koncu so Dodatki in popravki.

V kratkem uvodnem pojasnilu je Šlebinger razložil vsebinske poudarke v bibliografiji z naslednjimi besedami: *"Želel sem podati popolno sliko našega tiska vsaj v onih panogah, ki so za prosveto vsakega naroda najvažnejše, to je časopisje in leposlovje. Zato so podatki o časopisju natančnejši, kakor je to pri bibliografijah običajno; knjigam so dodani seznamki ocen. Pri posameznih strokah so uvrščeni vsaj glavni članki, da je mogoče napraviti bilanco tudi o našem znanstvenem delovanju, ki kaže razveseljiv napredek skoro na vseh poljih."* Vrsto monografskih del (v vseh poglavjih) spremljajo izjemno dragoceni podatki: ocene in poročila; to je vpeljal tudi pri pomembnejših časnikih in časopisih (npr. Carnioli, ČZN, LZ, Novih akordih, Vedi idr.). V poglavju Časniki in časopisi je bibliografsko opisal 171 enot (od tega 14 glasil ameriških Slovencev).

Zanimivo je 2. poglavje - Zborniki. Zbornikov je malo, zato pa je več zbirk, ki so prav tako vključene v ta razdelek. Ob tem je bil sestavljaivec dokaj neracionalen, saj se dela, vključena v zbirke, še enkrat pojavljajo pri posameznih poglavjih, in sicer skoraj dosledno s celotnim (enakim) opisom, ni uporabil kazalk (velja tako za leposlovje kot strokovno literaturo). V poglavju Leposlovje so avtorski priimki in imena (značnice) pisani polkrepko (če je stvarna značnica, potem je polkrepka prva beseda v naslovu), medtem ko so v preostalih poglavjih polkrepko napisani avtorji (značnice), ki imajo monografske publikacije (in članke), tisti, ki imajo samo članke, pa navadno. Inverzija pri naslovih anonimnih del, pri časopisju in zbornikih ni bila nujno potrebna.

Skoraj neverjetno se zdi, da v podpoglavju Leposlovje po časopisju in zbornikih ni razrešil nekaterih psevdonimov, npr. Batog (= Alojzij Peterlin), Damjan (= Matija Lipužič, J. M. Dovič (= Peter Bohinjec), Julij Dub (= Fran Ramovš), Proto Konec (= Peter Bohinjec), Zagorka (= Marica Gregorič-Stepančič) idr. Največja pomanjkljivost *Slovenske bibliografije za l. 1907-1912* je nedvomno ta, da nima imenskega (avtorskega) kazala, prav bi prišlo tudi predmetno. Šlebinger je tako ponovil Simoničevo napako. V svojem času je za to bibliografijo doživljal pohvale ocenjevalcev: Luke Pintarja v Ljubljanskem zvonu (1914) in Frana Kotnika v Časopisu za zgodovino in narodopisje (1914). Današnje mnenje med drugim pravi: "Dosledno je uporabljena avtorska značnica, podatki o knjigah imajo ustaljen red. Stroke je formuliral dovolj jasno ... Sicer pa se je Šlebinger približal vsemu, kar je za dobro bibliografijo potrebno: popolnost, doslednost, točnost, jasnost. Njegova bibliografija za leta 1907 do 1912, ki je izšla v samostojni knjigi, je po kvaliteti največ, kar smo Slovenci dosegli v svoji nacionalni bibliografiji do osvoboditve" (Munda, 1964: 7).

3 Osebne in strokovne bibliografije ter ponovni poskus tekoče splošne bibliografije

Šlebinger je sestavil nekaj zelo značilnih osebnih bibliografij. V nekrologih Franu Levcu (Carniola 1916) in Rajku Perušku (Carniola 1917) sta bibliografiji "skriti" v sestavkih, medtem ko o pravih bibliografijah lahko govorimo pri Luki Pintarju (Carniola 1916), Ivanu Cankarju (*Spominu Ivana Cankarja*, 1919) in Otonu Župančiču (*Jubilejni zbornik*, 1928). Pintarjeva bibliografija (*Seznam Pintarjevih spisov, 154-160*) je razdeljena na štiri razdelke, izmed katerih se vsak loteva svojega predmeta obravnave: prvi zajema jezikoslovne članke; drugi krajevna imena (s katerimi se je Pintar veliko ukvarjal); tretji, najpomembnejši del, "spise" o Prešernu (izdaje Prešernovih *Poezij*, članke o pesniku, prevode Prešernovih nemških poezij in gradivo za komentar *Poezij*); četrti razdelek vsebuje "slovstvene spise" in preostalo. Gre za smiselno sistematiko, ki iskalcu olajša delo in ga hitro napoti na ustrezno mesto.

Bibliografija *Cankarjevi spisi* (22-32) je nastala v veliki naglici in je bila zgolj "*bibliografski načrt*", kot je napovedal podnaslov. Tako je bil zlasti čas do 1899 zelo pomanjkljivo obdelan in tudi pozneje ni bilo v celoti upoštevano časopisje; sestavljalavec marsičesa ni zajel niti iz Ljubljanskega zvona ter Doma in sveta. Toda navedel je vrsto poročil in ocen pri knjigah in tudi prevode, ki so mu bili dostopni. Skušal je uveljaviti načelo, da leposlovnih prispevkov, ki so zbrani v zbirkah, ne navaja v njihovih prvotnih objavah (v časnikih in časopisih). Dodal je *Članke o Cankarju*, kamor je zvrstil tudi nekrologe. Vsekakor je bilo treba takrat in je treba tudi dandanes upoštevati pojasnilo-opravičilo, ki ga je napisal na začetku bibliografije: "*Zavedam se vrzeli tega pregleda; posebno pomanjkljivi so podatki iz prvih let pisateljevanja in o prevodih Cankarjevih del. Naj me opraviči deloma skromno odmerjeni čas za sestavo tega pregleda, še bolj pa pomanjkanje kake centralne knjižnice, kjer bi mi bili vsi potrebni viri na razpolago.*" V *Cankarjevem zborniku*, ki ga je leta 1921 izdala Tiskovna zadruga, je Bohuš Výbiral dopolnil (*Cankar a my*, 164-177) Šlebingerjevo bibliografijo, kar zadeva prevajanje Cankarja v češčino, in dokazal, da so ga Čehi dodobra poznali že za njegovega življenja.

Sestavljalavec je iz previdnosti tudi pri Župančičevi bibliografiji (*Župančičevo literarno delo*, 110-120) ob naslovu dodal podnaslov *Bibliografska skica* in v pojasnilu zapisal, češ da "*podatki člankov o Župančiču kakor tudi o prevodih njegovih pesnitev v tuje jezike zaostajajo za zaželeno popolnostjo*", vendar je bila ta bibliografija v primerjavi s Cankarjevo znatno popolnejša. Ob knjigah je navedel ocene in poročila in ob revialnih objavah opozarjal, v kateri zbirki je pesem ponovno objavljena, medtem ko vsebine zbirk ni navajal. Zbrani so Župančičevi prevodi tujih del v slovenščino in dodan je seznam prevodov, ki so ostali v rokopisu.

V letih 1915-1919 (1915, 67-70, 218-225; 1917, 117-133; 1919, 188-203) je Šlebinger v Carnioli objavljaj tekočo slovensko bibliografijo za nekaj strokovnih področij, in sicer: zgodovino, zemljepis, narodopisje, umetnost, slovstveno zgodovino, jezikoslovje in prirodoslovje, za zadnji dve leti tudi matematiko in tehniko. Zajel je čas od 1914 (samo izjemno 1913) do 1918; upošteval je knjige (s poročili in ocenami) in članke (tudi v tujih revijah, če je bil avtor Slovenec).

Za Bibliografske preglede v krakovskem časopisu Rocznik slawistyczny je 1910-1915 in 1918 objavil bibliografije slovenskega jezikoslovja za leta 1909-1917, in sicer v okviru 5. skupine (Grupa sloweńska).

Z objavljanjem tekočih strokovnih bibliografij je Šlebinger nadaljeval v Časopisu za slovenski jezik, književnost in zgodovino (ČJKZ) v letih 1918-1928 (od I. do VII. letnika). V uvodu *Bibliografije jezikoslovnih spisov za l. 1913-1918* (ČJKZ I, 1918, 234--242) je pojasnil svoje dotedanje objavljanje strokovnih bibliografij s posebnim pogledom na jezikoslovje: *"Ta seznam jezikoslovnih spisov tvori nadaljevanje iz dotičnih oddelkov bibliografskih pregledov, ki sem jih za leta 1902. do 1912. priobčil v publikacijah 'Maticе Slovenske' (Zbornik V. do IX. in 'Slovenska bibliografija za leta 1907. do 1912.'). Nekaj tega gradiva (1914-1916) je objavila 'Carniola' v Ljubljani; slovensko jezikoslovje v letih 1907 do 1914 [pravilno: 1909-1917, op. G. K.] je zbrano v sedmih knjigah krakovskega 'Rocznika slawistycznego'. Ker je bibliografski pregled zgodovinskih in slovstvenih spisov za leta 1913. do 1916. že priobčen v 'Carnioli', bo ravno tam izšel še ostanek za leti 1917. in 1918.; od drugega letnika naprej pa bo 'Časopis' prinašal popolno kritično bibliografijo."* Predstavil je samostojne jezikoslovne publikacije (s poročili in ocenami) in članke za obdobje 1913-1918 ter samostojne publikacije (s poročili in ocenami) in članke s področja jezikoslovja, slovstvene zgodovine in zgodovine za obdobje 1919-1927 (ČJKZ II, 1920, 299-308; III, 1921/22, 154-162; IV, 1924, 185-208; V, 1926, 164-184; VI, 1927, 268-293; VII, 1928, 198-218). Časopis je z osmim letnikom (leta 1931, med 1928 in 1931 je bil premor) nehal izhajati in tako se je končalo tudi to Šlebingerjevo več kot potrebno prizadevanje.

Za jugoslovanski prostor je bila zanimiva in pomembna objava bibliografskega pregleda jezikoslovne stroke za leta 1914-1922, ki jo je v okviru bibliografije jezikoslovja v Jugoslaviji (5. pogl. je bilo namenjeno slovenskemu jeziku) objavil beograjski Južnoslovenski filolog III, 1922/23 (288-297). Šlebingerjevo ime ni bilo omenjeno, toda vemo, da je skoraj vse v skupini *Slovenački jezik* prispeval on (Rupel, 1952: 121).

Šlebinger v svoji "bibliografski vitalnosti" ni miroval; zopet se je ponudila priložnost za strokovno bibliografijo, in sicer na umetnostnozgodovinskem področju. In tako je v letih 1930-1935 v Zborniku za umetnostno zgodovino objavljala bibliografske preglede z naslovom *Bibliografija o umetnosti na Slovenskem za l. 1929 in 1930; 1931; 1932 (z dodatki iz l. 1931); za leta 1933-1935* (pri prvih dveh pregledih je v naslovu izpustil besede "o umetnosti na Slovenskem"). Vsak bibliografski pregled umetnostnega področja je bil popolnejši in bolj razčlenjen: upošteval je samostojne publikacije (s poročili in ocenami) in članke ter posebej obravnaval biografsko gradivo, razstave in spomenike. Pri bibliografskem opisu je zajel vse potrebne sestavine in zlasti pozorno obravnaval različne likovne priloge.

Z izhajanjem strokovnega časopisa Slovenski tisk (1929-1932) se je Šlebingerju ponudila možnost, da bi ponovno lahko objavljala tekočo splošno slovensko bibliografijo. (Droben poskus je napravil leta 1917 v Naši knjigi, prilogi Ljubljanskega zvona, toda lahko je objavil samo pregled knjižne proizvodnje za prvo četrletje - *Slovenska bibliografija za leto 1917*, potem je priloga nehala izhajati.) Izziv je sprejel in v prvi številki nove publikacije je začel objavljati *Slovensko bibliografijo za leto 1929*. V letih 1929-1930 je izšlo deset števil in v vsaki je bila SB (10-13, 26-28, 44-46, 60-61, 75-78, 92-94, 115-116, 130-133, 150-151, 161-166). Upošteval je knjižne izdaje in serijske publikacije ter muzikalije. Za leto 1929 je predstavil bibliografske opise 571 enot. Žal *Slovenska bibliografija za leto 1930* (9-11, 14-25, 38-40, 54-56, 72-76, 88-92) ni bila tako uspešna, saj je z letnicami 1930, 1931 in 1932 izšlo le 6. številka časopisa, in tako je obdelal samo 357 enot. V obeh letih je sproti sledil izhajanju tiskov, zato je tudi poglavji Periodica in continuanda ter Knjige in brošure označeval s 1., 2. in 3. del, le Muzikalije so samo enkrat. Nekaj posebnosti: člankov in leposlovnih prispevkov ni upošteval; ob knjigah in drugih publikacijah ni poročil in ocen; med periodiko je zvrstil tudi zbirke in v tem poglavju v celoti opisal zvezek (knjigo), ni pa s kazalko usmeril iskalca v poglavje s knjigami; zagotovo bi bila boljša obrnjena rešitev.

Primer: Finžgar Francišek S.: Zbrani spisi. V Ljubljani. Založila Nova založba.

Natisnila Jugoslovanska tiskarna. 8°

VII. zvezek: Moja duša vasuje. Spomini. Na petelina. Slike brez okvira. Pisarna. Gospod. 1929. 272 str.

Tega opisa v poglavju Knjige in brošure ne srečamo.

4 Bibliografske monografije

Šlebingerjev bibliografski pregled (založniška bibliografija) šestinšestdesetletnega izdajateljskega dela Slovenske matice - *Publikacije Slovenske matice od leta 1864 do 1930* (1930) - je prvi te vrste pri nas (če ne upoštevamo Janka Sketa *Pregled vseh knjig in sestavkov, izdanih po društvu in družbi sv. Mohorja* iz l. 1892, Slovenske večernice št. 46).

Bibliografija je izšla kot samostojna izdaja in je zajela 250 knjig in brošur ter 20 zemljevidov. Gre za kronološko razporeditev, zato je pri opisu letnica izpuščena; enako velja za ime založnice v impresumu (bibliografija obravnava samo publikacije SM) ter za kraj izida in tiska, če je šlo za Ljubljano. Pri zbirkah (npr. Zabavna knjižnica, Anton Knezova knjižnica) in zbornikih (npr. Narodni koledar, Letopis, Zbornik) je vsebina podrobno navedena, tako da je tudi po tej plati informacija popolna. Sestavlja je dodal *Abecedni imenik pisateljev* in pri tem razrešil skoraj vse psevdonime in šifre (kar je ostalo nerešenih, jih je na podlagi arhiva SM razvozlat Jože Munda v *Bibliografiji Slovenske matice*, 1964); ob imenih je navajal letnice in ne morda strani v bibliografiji ali zaporedne številke enot, ker jih ni vpeljal. Dodal je še *Vsebinski pregled publikacij* in ga razdelil na trinajst poglavij po strokah. Poglavlja so podobna tistim, ki jih vsebujejo njegove splošne bibliografije (zlasti *Slovenska bibliografija* iz leta 1913). Novost je zadnje (13.) poglavje z naslovom *Bibliografija*, ki predstavi to dejavnost Slovenske matice (na tem področju je nedvomno naredila veliko).

Obravnavana Šlebingerjeva bibliografija je posebej dragocena zato, ker je porabnika, iskalca usmerjala na rabo avtorskega kazala, kar se je dotlej le redko dogajalo, in utrjevala iskanje na podlagi strok, ki so jih že prej uvajale tekoče splošne slovenske bibliografije, zlasti poudarjeno *Slovenska bibliografija* iz leta 1913. Pomanjkljivost tokratne izdaje je bila, da ni imela kazala vsebine publikacije.

Ob 140-letnici Vodnikovih Lublanskih novic (1797-1800) je bila v Ljubljani velika razstava slovenskega novinarstva; ob tej priložnosti so izdali zbornik (*Razstava slovenskega novinarstva*, 1937), ki vsebuje Šlebingerjevo bibliografijo *Slovenski časniki in časopisi. Bibliografski pregled od 1797-1936* (tudi posebni odtis). Serijskim publikacijam je naš sestavljaivec vedno posvečal veliko skrb, zato vse njegove splošne in delno tudi strokovne bibliografije vsebujejo njihove opise. Zlasti so bogati pregledi v *Slovenski bibliografiji za l. 1907-1912* in za leti 1929-1930. Kot zanimivost naj omenimo njegov pregled *Slovenski časopisi in časniki* v beograjskem zborniku *Jugoslovenska štampa* iz leta 1911 (283-293; prim. Logar, 1970: 218). Objavil je gradivo, ki ga je obdeloval v dotedanjih svojih *Slovenskih bibliografijah*. V tokratni retrospektivni bibliografiji slovenske periodike je izpopolnil prejšnje vrzeli v pregledih in opisal 1074 enot. V uvodu je povedal, da "so izločeni vsi periodični tiski, ki izhajajo letno ali v daljših razdobjih, kakor so npr. koledarji, pratike, almanahi, razna letna poročila, zborniki, knjižne zbirke, četudi imajo nekateri izmed teh časopisni značaj". Sprejel je "nekaj dosegljivih časniških enodnevnih lokalnega značaja, večinoma zabavne vsebine z ilustracijami ..." in uvrstil "nekatero rokopisne dijaške liste, akoravno je upravičenost take objave v tej zvezi nekoliko dvomljiva" (upošteval je literarnozgodovinsko in kulturno pomembnost teh listov). Zelo jasna je bila tudi opredelitev (oprta v prvi vrsti na zunanje,

tehnične značilnosti; Munda, 1983: 46) pojmov časnik in časopis, ki je uporabna še dandanes.

Serijske publikacije je razvrstil kronološko, znotraj vsakega leta pa glede na mesec izida prve številke, torej od januarja do decembra (tam, kjer tega ni mogel ugotoviti, je razporejal približno). Opisi zajemajo vse sestavine in vsebujejo podatke (letnice) za nazaj, npr. podnaslove, spremembe v periodičnosti, urednike, izdajatelje, založnike, lastnike itd. Tako pri začetkih kot pri koncih izhajanja časnika ali časopisa je navedel datum, če ga je bilo mogoče ugotoviti. Bibliografijo spremljajo: *Abecedno kazalo* naslovov (brez tega je težko najti časnik ali časopis, če uporabnik ne ve letnice začetka izhajanja); *Strokovni pregled*, ki sumira gradivo po strokah oz. področjih (npr. Delavska glasila, Društvena glasila, Kmetijski strokovni listi, Pravo, uprava, socialne vede itd.), uporaba tega pregleda je precej zamudna in nepregledna; *Kazalo krajev izhajališč in tiska*, ki pri iskanju lahko le delno pomaga (nazoren primer zapletenosti je npr. Ljubljana), sicer je bolj primerno za statistično obdelavo. O imeniku urednikov in izdajateljev je na koncu opomba, da "je moral iz tehničnih ozirov izostati".

Kot tretjo Šlebingerjevo bibliografsko monografijo moramo navesti *Bibliografijo slovenske kmetijske literature v letih 1919-1938*, ki jo je sestavil ob sodelovanju kmetijskega strokovnjaka Janeza Marentiča; izdala jo je Kmetijska zbornica leta 1939. Zelo povedne so besede predsednika Kmetijske zbornice Martina Steblovnika, ki je v uvodu *Na pot* med drugim dejal: "Za sestavo tega dela je Kmetijska zbornica naprosila ravnatelja naše vseučeliške knjižnice, dr. Janka Šlebingerja, ki je že z dosedanjim bibliografskim delom dokazal svojo popolno usposobljenost zanj. S strokovnjaškim sodelovanjem ing. agr. Janeza Marentiča se je zgradil priročnik, pač prvi te vrste v Jugoslaviji, ki bo zvesto služil vsem, ki bodo iskali literarne pomoči v kateri koli panogi našega kmetijstva." Velja opozoriti zlasti na besede, ki poudarjajo Šlebingerjev ugled tudi med strokovnjaki drugih strok, ne le med slavisti, bibliotekarji oz. humanisti, in usmeritev kmetijske stroke, ki je po Steblovnikovih besedah s to bibliografijo dobila pomoč, dobro podlago za strokovno (in raziskovalno) delo.

Bibliografija je razdeljena na štiri poglavja: na splošno kmetijstvo, poljedelstvo, živinorejo in gozdarstvo. V dodatku so podatki o slovenskih kmetijskih strokovnjakih in pisateljih (tj. strokovnih piscih). Ni imenskega kazala avtorjev, marveč *Stvarno kazalo*, ki vpeljuje iskanje po strokovnih pojmi; to je tudi skladno s celotno ureditvijo, ki ne postavlja v ospredje kronologije ali avtorjev, temveč strokovna področja. Bibliografija prinaša opise več kot deset tisoč člankov, okrog 300 knjig in brošur ter 40 časopisov.

5 Šlebingerjev pomen

Naj začnemo z besedami dr. Franceta Kidriča, ki je v svojem jubilejnem članku o Šlebingerju dejal, da se je s skrbjo za slovensko bibliografijo "*lotil naloge, za katero je med Slovenci bilo treba ustvariti šele vzorec in razumevanje*" (Kidrič, 1927: 245).

Vzorec! Ne moremo reči, da pred Šlebingerjem na Slovenskem nismo imeli bibliografov, ki bi obvladali svoje delo in se za slovensko bibliografijo vneto prizadevali. Spomnimo se samo Coste, Tomšiča, Peruška, Glaserja in končno Simoniča (nazaj v zgodovino ni potrebno posegati). Vsak izmed njih je prispeval svoj delež in pomagal ustvarjati podlago za hitrejši napredek na tem področju. Za Simoniča je mogoče celo trditi, da je postavil bibliografski monument, mimo katerega še danes ne moremo. Toda - s Šlebingerjem smo dobili strokovnjaka, ki je v polni meri ujel sodobne bibliografske tokove v svetu in postavil trdne temelje za sistematično in vsestransko delo na bibliografskem področju. Zavedal se je in skladno s tem tudi deloval, da je tekoča splošna narodna bibliografija, ki je pri nas že imela tradicijo, več kot nujna in da ji je treba dodati sestavine, ki ji manjkajo: reference k posameznim izdajam in bibliografijo člankov in prispevkov. Tako smo dobili domala popoln vzorec sodobne bibliografije, brez katere ne bi mogla prav nobena veda na Slovenskem. *Slovenska bibliografija za l. 1907-1912* je bila v tem najpopolnejša, toda za njeno nadaljevanje so sestavljavca prikrajšale razmere in tako zavrle hitrejši razvoj. Epizoda za leti 1929 in 1930 težav ni prav nič omilila, zbudila je le lažne upe, da bo mogoče nadaljevati s tekočo splošno slovensko bibliografijo. Šlebinger je nenehno iskal možnosti tudi v druge smeri; ena od možnosti so bile strokovne bibliografije. Te so Šlebingerju pomagale k nadaljnji strokovni rasti, a že spet so zaradi neprijaznih okoliščin ostajale na pol poti, ni jim bilo dano dolgo življenje. Kakšna naj bo prava retrospektivna bibliografija, je pokazal s *Slovenskimi časniki in časopisi* in v bistvu dokazal, da je z veliko volje, strokovnosti in ob ponujeni priložnosti mogoče narediti velik skok naprej in s temeljitim prikazom vsaj ene variante bibliografijo postaviti na edino pravo mesto. Šlebinger je Slovencem ustvaril bibliografski vzorec in sistematično; nadaljnji razvoj je potrdil, da je bil v tem uspešen in da se ni motil.

Z razpravo *Sedanje stanje in naloge slovenske bibliografije* je Akademijo znanosti in umetnosti pripeljal do sklepa (1942), da je potrebno "*1) da se za dobo 1919-1942 izdela vsa bibliografija, knjižna in strokovna; 2) da naj bibliografija izhaja v dveh ločenih serijah, in sicer a) letna, knjižna, ki naj podaja tudi vse ocene, poročila itd., kar je s knjigo v zvezi, b) strokovna v posameznih snopičih za posamezne stroke ali skupine strok; 3) potrebna je izpopolnitev Simoničeve bibliografije in zamašitev vrzeli za dobo 1913 do 1919 ...*" Lahko presodimo, kaj se je uresničilo: zlasti 2. točka (nekoliko modificirano); po drugi svetovni vojni

so se Šlebingerjeve sanje o tekoči splošni SLOVENSKI BIBLIOGRAFIJI uresničile, dolžni pa smo mu ostali vse retrospektive.

Razumevanje! V ospredju sta dve vrsti razumevanja: razumevanje za nastajanje bibliografije (sem spadajo okoliščine, razmere v družbi, gmotna podlaga itd.) in razumevanje bibliografije kot sistema in vsebine (njene vloge, pomena, uporabnosti itd.). Glede prvega razumevanja Šlebinger ni imel lahke poti: družbenega razumevanja je bilo malo, okoliščine, ki bi omogočale strnjeno in sistematično delo, so bile redke oz. jih ni bilo, priložnosti, ki so omogočale objavo bibliografij, so bile bolj ali manj naključne in kratkotrajne, ustrezne organizacije inštitucij na tem področju ni bilo (bibliografski odsek v NUK je bil ustanovljen na njegovo pobudo), skratka, ta del razumevanja je bil sila nespodbuden. In drugo razumevanje? Bibliografija v večjem delu obdobja, v katerem je Šlebinger deloval, ni bila v zavesti strokovnjakov, da je nujno potrebna podlaga za njihovo delo (ta zavest je še celo danes ponekod slabo razvita). Tako družba kot posamezniki niso dojeli, da je bibliografija "važen znanstven pripomoček, mostiček za internacionalno evidenco ter pogoj za prihranek časa in energije znanstveniku"; to delo se je "omalovaževalo ter proglašalo za makulaturu". Tako je zapisal France Kidrič leta 1927, toda veljalo je še za vrsto desetletij, delno morda kar do današnjega dne. Šlebinger se je vse življenje spoprijemal s takim ali drugačnim nerazumevanjem in v premikih na bolje, v napredek, v razvoj je bilo v veliki meri vtkano tudi njegovo prizadevanje.

6 Citirani viri

1. **Berčič, B.** (2000). *O knjigah in knjižničarstvu. Razvojne študije in analize.* (BiblioThecaria, 8). Ljubljana: Filozofska fakulteta, Oddelek za bibliotekarstvo.
2. **Glazer, J.** (1951). V spomin dr. Janku Šlebingerju. *Nova obzorja*, 4(4), 241-144.
3. **Kidrič, F.** (1927). Ob Šlebingerjevi petdesetletnici. *Časopis za slovenski jezik, književnost in zgodovino*, 6(1-4), 245-248.
4. **Kotnik, F.** (1914). J. Šlebinger, Slovenska bibliografija za l. 1907-1912. *Časopis za zgodovino in narodopisje*, 11(1), 84-85.
5. **Logar, J.** (1970). *Uvod v bibliografijo.* Ljubljana: Narodna in univerzitetna knjižnica.
6. **Logar, J.** (1971). Šlebinger Janko. *Slovenski biografski leksikon III* (11), 655-657. Ljubljana: SAZU.
7. **Merhar B.** (1964). Folklor in narodopisje. V F. Bernik (Ur.), *Slovenska matica 1864-1964* (str. 116-140). Ljubljana: Slovenska matica.
8. **Munda, J.** (1964). *Bibliografija Slovenske matice 1864-1964. Kronološki pregled in stvarno kazalo.* Ljubljana: Slovenska matica.
9. **Munda J.** (1983). *Knjiga.* (Literarni leksikon, 22). Ljubljana: Državna založba

Slovenije.

10. **Munda J.** (1992). Ljubljanski zvon. *Enciklopedija Slovenije* 6, 261-262. Ljubljana: Mladinska knjiga.
11. **Munda J.** (1999). Šlebinger Janko. *Enciklopedija Slovenije* 13, 62. Ljubljana: Mladinska knjiga.
12. **Pintar, L.** (1914). J. Šlebinger, Slovenska bibliografija za l. 1907-1912. *Ljubljanski zvon*, 34(4), 197-200.
13. **Pogačnik, J.** (1966). "Panonski" literarni zgodovinarji. V F. Zadavec (Ur.), *Panonski zbornik* (str. 322-330). Murska Sobota: Pomurska založba.
14. **Rupel M.** (1952). Dr. Janko Šlebinger. *Letopis SAZU*, 4(1950/51), 101-124. Ljubljana: SAZU.
15. **Šlebinger J.** (1943). Bibliografska komisija. Sedanje stanje in naloge slovenske bibliografije. *Letopis AZ*, 1(1938-1942), 343-351. Ljubljana: AZU.

Dr. Gregor Kocijan je redni profesor Pedagoške fakultete Univerze v Ljubljani, v pokoju.
Naslov: Tržna 3, 1000 Ljubljana

Priloga 1: Nekaj primerov Šlebingerjevih bibliografskih opisov

(Za primerjavo z današnjimi bibliografijami.)

A. Monografske publikacije

Glaser (*Bibliografija slovenska za l. 1899*, Zbornik 1900)

Erotika. Zložil Ivan Cankar. V Ljubljani. 1899. Natisnila in založila Kleinmayr & Bamberg. M. 8°. 118 str.

Šlebinger (*Slovenska bibliografija za l. 1902*, Zbornik 1903)

Cankar Ivan. *Erotika*. Nova izdaja. V Ljubljani. Založil L. Schwentner. (Tiskal A. Slatnar v Kamniku.) 1902. 8°. 103 str. C. 2 K., eleg. vez. 3.20 K. (S.N. št. 185. Ivo Šorli - D. S. 499.)

Šlebinger (*Slovenska bibliografija za l. 1907-1912*, 1913)

Cankar Ivan. *Kurent*. Starodavna pripovedka. V Ljubljani 1909. Založil L. Schwentner. (Natisnil A. Slatnar v Kamniku). 8°. 83 str. Broš. 1 K 80 v.
LZ. 10, 45-7. Dr. Iv. Merhar. - Slovan 10, 126-7. Dr. A. Dolar. - Pravljica o Kurentu. Slovan 10, 127. Dr. Jos. Tominšek. - DS. 10, 40. Dr. L. Lenard. - Naši zap. 10, 58-60. A. Prepeluh. - Omladina VII, 62. - SN. 09, št. 287; št. 291-2. Fr. Kobal.

Šlebinger (*Slovenska bibliografija za leto 1929*, 1929-1930)

Maister Rudolf: *Kitica mojih*. Maribor. Tiskovna založba. Tiskala Mariborska tiskarna. 1929. 8°. 80 str.

B. Serijske publikacije

Glaser (*Bibliografija slovenska za l. 1901*, Zbornik 1902)

Ljubljanski Zvon. Leposloven in znanstven list. Leto XXI. Uredil A. Aškerc. V Ljubljani. 1901. (Izhaja po enkrat na mesec v zvezkih.) Izdajatelj in odgovorni urednik Valentin Kopitar. Lastnina in tisk Narodne tiskarne v Ljubljani. Vel. 8°.

Šlebinger (*Slovenska bibliografija za l. 1902*, Zbornik 1903)

Zvon. Ljubljanski -. Meseènik za književnost in prosveto. Uredil A. Aškerc. V Ljubljani. Tisk "Narodne tiskarne". 1902. v. 8°. Letnik XXII.

Šlebinger (*Slovenska bibliografija za l. 1907-1912*, 1913)

Zvon. Ljubljanski -. Meseènik za književnost in prosveto. Urednik dr. Fran Zbašnik (od 1910: dr. Janko Šlebinger.) Izdajatelj (in za uredništvo odgovoren) Valentin Kopitar. Lastnina in tisk Narodne tiskarne v Ljubljani. 1907 ... V. 8°. Let. XXVII. itd. Stane na leto 9 K 20 v.

SN. 09, št. 8, 9. Cv. Golar. - SN. 10, št. 466-8. Fr. Kobal.

Šlebinger (*Slovenski časniki in časopisi. Bibliografski pregled od 1797-1936*, 1937)

LJUBLJANSKI ZVON. Leposloven in znanstven list (od 1901: Mesečnik za književnost in prosveto, od 1931: Slovenska revija, od 1933: Mesečna revija za leposlovje, književnost in kritiko). Mesečnik. Ljubljana. Izdajatelji: J. Kersnik, Fr. Levec, dr. Iv. Tavčar, od 1882 še Jos. Stritar, 1885 isti brez Iv. Tavčarja, od 1886 Fr. Levec, od 1891 J. Kersnik, od 1895 Viktor Bežek, od 1897 Narodna tiskarna, od 1917 Tiskovna zadruga. Uredniki: Fr. Levec, od 1891 dr. Iv. Tavčar, od 1895 V. Bežek, 1896 V. Bežek in dr. Fr. Tekavčič, od 1897 V. Bežek, od 1899 A. Aškerc in A. Mikuš, od 1900 A. Aškerc, od 1903 dr. Fr. Zbašnik, od 1910 dr. Janko Šlebinger, 1917 Oton Zupančič, 1918: A. Loboda-Melik, Milan Pugelj, O. Zupančič, 1919: O. Zupančič, M. Pugelj, dr. J. Glonar, od 1920 dr. Joža Glonar, od 1922 Fr. Albreht, 1932 A. Gspan, 1933: Božidar Borko, A. Gspan, Tone Seliškar, 1934 dr. Anton Ocvirk, od 1935 Juš Kozak. Narodna tiskarna (od 1920-36 št. 6: Delniška t). Let. I - ... Od jan. 1881 - 19 ... . V. 8°.

Dr. Gregor Kocijan je redni profesor Pedagoške fakultete v Ljubljani v pokoju.
Naslov: Tržna 3, 1000 Ljubljana.